

Avakum

¹ Breme koje vidje prorok Avakum. ² Dokle æu, Gospode, vapiti a ti neæeš da èuješ? dokle æu ti vikati: nasilje! a ti neæeš da izbaviš? ³ Zašto puštaš da vidim bezakonje, i da gledam muku i grabež i nasilje pred sobom, i kako podižu svaðu i raspru? ⁴ Zato se ostavlja zakon, i sud ne izlazi nigda, jer bezbožnik optjeèe pravednika, zato sud izlazi izopaèen. ⁵ Pogledajte po narodima i vidite, i èudite se i divite se, jer æu uèiniti djelo u vaše dane kojega neæete vjerovati kad se stane pripovijedati. ⁶ Jer, evo, ja æu podignuti Haldejce, narod ljut i nagao, koji æe iæi po zemlji širom da osvoji naselja koja nijesu njegova. ⁷ Žestok je i strašan, sud njegov i vlast njegova od njega izlazi. ⁸ Konji æe mu biti brži od risova i ljuæi od vukova uveèe, veliko æe mnoštvo biti konjika njegovijeh, i iduæi izdaleka konjici njegovi doletjeæe kao orao kad hiti na lov. ⁹ Svi æe doæi na grabež, s lica æe biti kao istoèni vjetar, pokupiæe roblje kao pijesak. ¹⁰ I carevima æe se rugati i knezovi æe im biti potsmijeh, smijaæe se svakom gradu, nasuæe zemlje, i uzeæe ga. ¹¹ Tada æe mu se promijeniti duh, proæi æe i skrivæe; ta æe mu sila njegova biti od boga njegova. ¹² Nijesi li ti od vijeka, Gospode Bože moj, sveèe moj? neæemo umrijeti; ti si ga, Gospode, odredio za sud; i utvrdio si ga, stijeno, za karanje. ¹³ Èiste su oèi tvoje da ne možeš gledati zla, i bezakonja ne možeš gledati; zašto gledaš bezakonike? muèiš, kad bezbožnik proždire pravijega od sebe? ¹⁴ I hoæeš li ostaviti ljude kao ribe morske, kao bubine, koje nemaju gospodara? ¹⁵ Izvlaèi ih sve udicom, hvata ih u mrežu svoju, i zgræe ih preðom svojom, zato se veseli i raduje. ¹⁶ Zato prinosi žrtvu svojoj

mreži, i kadi svojoj pređi; jer je tijekom njegov pretio i hrana mu izabrana. ¹⁷ Hoæe li zato izvlaèiti mrežu svoju i jednako ubijati narode nemilice?

2

¹ Na straži svojoj stadoh, i stajah na kuli, i motrah da vidim šta æ mi reæi i šta bih odgovorio onome koji me koraše. ² I odgovori mi Gospod i reèe: piši utvaru, i da bude razgovijetno na ploèama da se lako èita. ³ Jer æ još biti utvara do određenoga vremena, i govoriæe šta æ biti do pošljedka i neæe slagati; ako oklijeva, èekaj je, jer æ zacijelo doæi, i neæe odocniti. ⁴ Gle, ko se ponosi, njegova duša nije prava u njemu; a pravednik æ od vjere svoje živ biti. ⁵ A kako vino vara, taki je èovjek ohol, niti ostaje u stanu; jer raširuje duh svoj kao grob, i kao smrt je, koja se ne može nasititi i zbira k sebi sve narode i skuplja k sebi sva plemena. ⁶ Neæe li ga svi oni uzeti u prièu i u zagonetke, i reæi: teško onom koji umnožava što nije njegovo! dokle æ? i koji trpa na se gusto blato. ⁷ Neæe li najedanput ustati oni koji æ te gristi? i neæe li se probuditi oni koji æ te rastrzati, i kojima æeš biti grabež? ⁸ Što si ti oplijenio mnoge narode, tebe æ oplijeniti sav ostatak od naroda, za krv ljudsku i za nasilje uèinjeno zemlji, gradu i svjema koji žive u njemu. ⁹ Teško onome koji se lakomi na gadan dobitak kuæi svojoj, da postavi gnijezdo svoje na visokom mjestu i saèuva se oda zla. ¹⁰ Smislio si sramotu kuæi svojoj da zatreš mnoge narode, i ogriješio si se o svoju dušu. ¹¹ Jer æ kamen iz zida vikati, i èvor iz drveta svjedoèiæe. ¹² Teško onome koji gradi grad krvlju i osniva grad nepravdom! ¹³ Gle, nije li od Gospoda nad vojskama da ljudi rade za oganj i narodi se trude ni za što? ¹⁴ Jer æ se zemlja napuniti poznanja slave Gospodnje kao što je more puno vode. ¹⁵ Teško

onome koji poji bližnjega svojega, dodaje mijeh svoj da bi ga opojio i gledao mu golotinju. ¹⁶ Nasitiæeš se sramote mjesto slave, pij i ti, i otkrij golotinju svoju; doæi æ k tebi èaša u desnici Gospodnjoj, i bljuvotina æ sramna biti na slavi tvojoj. ¹⁷ Jer nasilje uèinjeno Livanu pokriæe te i pustoš meðu zvijerjem koja ga je plašila, za krv ljudsku i nasilje uèinjeno zemlji, gradu i svjema koji žive u njemu. ¹⁸ Šta pomaže rezan lik što ga izreza umjetnik njegov? šta liven lik i uèitelj laži, te se umjetnik uzda u djelo svoje gradeæi nijeme idole? ¹⁹ Teško onome koji govori drvetu: preni se! i nijemu kamenu: probudi se! Hoæe li on uèiti? Eto, obložen je zlatom i srebrom, a nema duha u njemu. ²⁰ A Gospod je u svetoj crkvi svojoj; muèi pred njim, sva zemljo!

3

¹ Molitva proroka Avakuma; za pjevanje. ² Gospode, èuh rijeè tvoju, i uplaših se; Gospode, djelo svoje usred godina saèuvaj u životu, usred godina objavi ga, u gnjevu sjeti se milosti. ³ Bog dođe od Temana i svetac s gore Farana; slava njegova pokri nebesa i zemlja se napuni hvale njegove. ⁴ Svjetlost mu bijaše kao sunce, zraci izlažahu mu iz ruku, i ondje bješe sakrivena sila njegova. ⁵ Pred njim iðaše pomor, i živo ugljevlje iðaše ispod nogu njegovijeh. ⁶ Stade, i izmjeri zemlju, pogleda i razmetnu narode, raspadoše se vjeène gore, slegošè se humovi vjeèeni; putovi su mu vjeèeni. ⁷ Vidjeh šatore Etiopske u mucu, ustreptaše zavjesi zemlji Madijanskoj. ⁸ Eda li se na rijeke razgnjevi Gospod? eda li se na rijeke raspali gnjev tvoj? na more jarost tvoja, kad si pojezdio na konjma svojim i na kolima svojim za spasenje? ⁹ Pomoli se luk tvoj kao što si se zakleo plemenima; razdro si zemlju za rijeke. ¹⁰ Vidješe te gore i uzdrktaše, povodanj navali;

bezdana pusti glas svoj, uvis podiže ruke svoje. ¹¹ Sunce i mjesec stadoše u stanu svom, idoše prema svjetlosti tvoje strijele, prema sijevanju sjajnoga koplja tvojega. ¹² Srdito si išao po zemlji, gnjevno si gazio narode. ¹³ Izašao si na spasenje narodu svojemu, na spasenje s pomazanikom svojim; razmrskao si glavu kuæi bezbožnièkoj do vrata otkrivši temelj. ¹⁴ Njegovijem kopljima probio si glavu selima njegovijem kad navaljivahu kao vihor da me razaspu, radovahu se kao da æe proždrijeti siromaha u potaji. ¹⁵ Išao si po moru na konjima svojim, po gomili mnoge vode. ¹⁶ Èuh, i utroba se moja uskoleba, usne mi uzdrktaše na glas, u kosti mi uðe truhlež, i ustresoh se na mjestu svom; kako æu poèivati u dan nevolje, kad dođe na narod koji æe ga opustošiti. ¹⁷ Jer smokva neæe cvasti, niti æe biti roda na lozi vinovoj; rod æe maslinov prevariti, i njive neæe dati hrane, ovaca æe nestati iz tora, i goveda neæe biti u oboru. ¹⁸ Ali æu se ja radovati u Gospodu, veseljaæu se u Bogu spasenja svojega. ¹⁹ Gospod je Gospod sila moja, i daæe mi noge kao u košute, i vodiæe me po visinama mojim. Naèelniku pjevaèkom uz žice moje.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet), translated by Vuk
Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 14 Mar 2019 from source files dated 12 Nov 2018

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27